

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

METKA KLEVIŠAR: VSAK IMA SVOJO ZGODBO – TA JE MOJA

Odlomek iz knjige

Očetu železničarju so dodelili stanovanje na ljubljanski železniški postaji. V tem stanovanju smo ostali dobrih sedemnajst let, do konca mojega študija.

S stanovanjem smo bili takrat zelo zadovoljni, čeprav si danes takšnega bivanja ne bi mogla predstavljati. Imeli smo dve veliki, dolgi predsobi brez oken, dve sobi, kuhinjo in majhno shrambo. V sobi je bila lončena peč, kjer smo pozimi kurili. V kuhinji pa smo imeli tekočo vodo in zidan štedilnik. Kopalnice ni bilo, prav tako ne stranišča. Stranišče je bilo zunaj na hodniku in ga je uporabljalo pet strank. Ne spomnim se, da bi nas to kdaj motilo in da bi se zaradi tega s kom prepirali. Oče nam je večkrat rekel, da bolje kot tu ne bi mogli stanovati nikjer drugod. Vsi smo bili o tem res prepričani. Tudi na nenehno piskanje in sopihanje vlakov smo se privadili in v prvih letih, ko so bile še stare lokomotive, na črne saje. Stanovati na železniški postaji je bilo nekaj posebnega. Verjetno se tega niti nismo zavedali. Okrog nas se je vedno kaj dogajalo. Naš dom je vse bolj postajal zatočišče in shajališče za mnoge. K nam so prihajali ljudje, ki so čakali na vlak, ki so hoteli kaj spraviti, ki so morali na stranišče, in še zaradi mnogih drugih razlogov. Vedno smo koga prenočevali, včasih tudi za daljše obdobje. Spominjam se, da smo nekoč prenočevali enajst gostov. Seveda smo jih morali namestiti vsepovsod. Od tistih časov mi je ostala navada, da kamorkoli pridem, najprej pogledam, koliko ljudi bi lahko tam prenočevalo.